

(א) מיר מג. אהלות פ"א
מ"ו, ט [לקמן קפ"א].
(ב) [לעיל מו: לקמן קפ"א].
(ג) [גיטין ע"ג] ה' שם,
(ד) [גיטין ע"ג] ה' שם,
(ה) [גיטין ע"ג] ה' שם,
(ו) [גיטין ע"ג] ה' שם.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מובהק וכו'
אפילו באיסור: (ב) הוב'
ד"ה אלא וכו' אפי' לא מת
לאחרת אלא לאחר זמן
מצוה:

לעני רש"י

דאש"י [הירושלמי].
לפגור, לשפשיח (את גב
החמור באוביך שאינו הולם
אורו).

מוסף רש"י

אפילו מגוייד. מחוק
לאכריזי ואפילו הכי אינו
מתמא (נזיר מ"ג). דמדרו
מכה. מכבדין הכאב
והפס (קטן קכ"א).
(לעיל מ"ג). שחט בו
שנים כו' מעידין. עליו
שמת להשא את אשתו
(גיטין ע"ג). חי הוה. וגיטו
מחיים אכל סופו למות,
לכך מעידין עליו לאחר זמן
להשא את אשתו היכא דלא
גירשה (שם).

כ"ד דהיישנין אשא"ה. וכליו דמנא קשור דלא חיישנין לשאלה
איכא למימר בכלים שאין דרכן להשאלים כמו שפירש ריב"ן
דלא חיישנין לשאלה: **כ"ד** דהיישנין אשא"ה. ואם תאמר מנא
פירות בכלי דבפ' אלו מליאות (ב"מ דף כד:) משמע דהוי סימן ויחזיר
ואמאי לא חיישנין לשאלה ויש לומר

דלא חיישנין לשאלה אלא דבדב
איסור אכל בממון לא חיישנין לשאלה
וא"ת א"כ מאי פריך הכא והתם
חמור בסמיני אוכף היכי מהדרינן
ניחוש לשאלה והא בממון לא חיישנין
לשאלה וי"ל דפשיטא ליה ודאי אפי'
אי חיישנין לשאלה מן התורה אכל
מדרבנן לא חיישנין לשאלה להחזיר
אזדה אכל קשה היכי מפקין מקרא
דמהדרי חמור בסמיני אוכף ניחוש
לשאלה מן התורה מיהו למסקנא
אחי שפיר דלא חיישנין לשאלה אפי'
באיסור: **איבעית אימא כ"ד**
בחיורי כו'. ולעולם לא חיישנין
לשאלה וא"ת דפרק כל הגט (גיטין
כו. וס) תנן מנא דבפסיקה או
דלוסקמא אס מכירו כשר פי' אס
אינו מכירו נמי כיון דמכיר חפיסה
ולוסקמא די בכך דהא לא חיישנין
לשאלה ויש לומר דה"פ אס מכירו
לחפיסה ולוסקמא שהם שלו כשר
ואע"ג דנקט לשון יחיד אין לחוש
ואע"ג דחפיסה הוי לשון נקבה
דמפרש התם דחפיסה היא חמת
קטנה מ"מ נקט לשון זכר משום
דלוסקמא דהוי לשון זכר כדמני
במסופתא עשרה דלוסקמות מלאים
שטרות מסרתי לך וללישנא קמא
דחיישנין לשאלה מיירי התם שידוע
שכן איצטו בחפיסה ולהכי לא חיישנין
לשאלה ושם אחרין דע"ה:

למימרא דמגוייד חיי ורמינהו
כו' שמויי הוא דלא מטמי
הא מחייא א"ה חיי. תימה דהא קמני
בה גוסס אע"ג דחיי דרוז גוססים
למיתה ומיעוטן חייין ותנן נמי אין
מעידין על הגוסס ויש לומר בגוסס
שהוא מגוייד כיון שהוא גוסס על ידי
אדם לא חיי ומי"מ מוכיח שפיר
דמגוייד לא חיי מדלא קמני ואפילו
גוסס מגוייד ועוד אמר ר"י לפרש
דודאי פשיטא דמגוייד דמתני' מת
לכסוף כיון שמגוייד במקום שעושים
אותו טריפה כמו נחתך מן הארכובה
ולמעלה כדמשמע בסמוך אכל אינו
דבר ברור שימות קודם שימירוה לינשא והשתא פריך ליה ממגוייד
וגוסס ואתו גוסס שסופו למות הוא מת לאלתר והוא הדין נמי דמגוייד

מובהק הוא. ואע"ג דסימנין דרבנן אסימנין כי האי סמיכין אפילו
(א) אאיסור דאורייתא: **דארוך וגוין**. לאו סימנין נינהו: **לניו**. בגדיו
שמה לאחר השאלין ואותו אחר מת ורלוהו אלו וסבורים זהו צעל
הגגדים: **חמור בסמיני אוכף**. דקיימא לן באלו מליאות (ב"מ דף כד.)
דמהדרינן: **לא שיינו אינשי**. צעל

החמור לא היה שואל אוכפו של זה
לחזרו: **דמסקיז ליה**. דאש"י"ר
בלע"ז: **מנא קשור בדים כו'**. מאי
איכא למימר ליחוש אע"פ שהוא מכיר
את הכיס יש לחוש שמה השאלו
לאחר וקשר בו גט זה והחזירו לזה
ושכח בו את הגט: **לויפא**. שמה
יעשה חותם ולורה כנגד טבעתו
וילך ויראהו לאשתו ויטול הימנה כל
אשר ישאל: **מנחשי אינשי**. שלא
יטול זה מזלו. ואי קשיא הא קמני או
שנמנא בין כליו הא אמרן דחיישנין
לשאלה לא קשיא כליו דמתניתינן
היינו בגדיו ודרך להשאל מלבושים
וכליו דגיטין היינו בין כלי תשמישי
ביתו דביבמו שאין דרך להשאלים: **ו**
ואיבעיה אימא לניו. דמתני' דקמני
בגופו ובכליו דלא סמיכין אסימנייהו:
בסומקי וחיורי. דלא אמרינן הוי
סימן במלבושי או שחורין היו או
לכנים היו דאין זה סימן שהרבה יש
שחורין ולכנים ולדומים: **והא קמני**
סיפא. דמתני' (לקמן דף קכ"א): **מן**
הארכובה ולמעלה לא פגש. דחיי
ואי משום טבעיה הואיל ומיס שאין
להם סוף חיישנין שמה ינא מן המיס
ועלה ברחוק פרסה או יותר ולא
רלוהו קמני מן הארכובה ולמעלה
תנשא אלמא מגוייד לא חיי: **שאי**
מיא דמרוז מכה. מחזיקות ומגבלות
כאב המכה. וחזרו מיטרא חו"א
לאילני בנס' תענית (דף ג' א): **גידיה**
לגמליה. לשון גודו אילנא (דילא ד):
ולא אפסקיה לנערותיה. ולא הפסקו
לגמור את קול נערותו שהיה נוער
עד שמת: **מלונבס**. כאב שמתוך
המכה מתפרא: **וצרת**. הנשחט:
יכסזו ויסנו. אלמא כחי מחזיקין:
ומשני חי הוא. לפיכך גיטו גט
וסופו למות הלכך מעידין: **אלא**
מעפס. הואיל ודאי ימות יהא
גולה השוחטו אס נפל סכין מידו
עליו ושחטו אלמא תניא אין גולה
ואפילו מת שמה מחמת דבר אחר
מת: **על ידו**. בשצילו: **הרוח**
בלבנתו. ומחמת הרוח מת הלכך
לגבי גלות פטור ומיהו לענין אשתו מעידין עליו דודאי ימות:

לגבי גלות פטור ומיהו לענין אשתו מעידין עליו דודאי ימות:
קירב
מייא לאלתר מדקמני מגוייד בהדי גוסס וא"ת בלאו מילתיה דרשב"א תקשי ליה רישא לסיפא דמני
לאוקמי רישא דאין מעידין היינו לאלתר וסיפא דמנשא היינו לאחר י"ב חדש אכל אמילתיה דרשב"א לא מני לשנויי: **אלא** **מערתה היא**
גולה ע"י ידו. לשמואל דחשיב ליה מת קפריך דכיון דמת הוא לו גלות דס"ד טעמא דחייב לגלות לפי שמת לאלתר אכל לא מת לאלתר
לא יתחייב גלות כלל דלישנא דוימות דכתיב גבי גלות משמע ליה שמת לאלתר ולית ליה השתא הא דאמרינן דפרק אלו נערות (כמוצת לג: וס)
ונקה המכה בשוגג מאי ונקה ונקה מגלות ואע"פ שחייב מיתה בזמזד אפילו לא מת (ס) זמן מרובה יש חילוק בין מיתה לגלות כי היכי דמפלגי
בין דרך ירידה לדרך עלייה גבי גלות ולא גבי מיתה אכל אין לומר דמשום רוח בלבנתו או קירב מיתתו אין לנו לפוטרו כיון שמת לאלתר
דהא אכתי לא ידעינן להני טעמי:

דחיישנין שמא הרוח בבבאתו. ודוקא בגלות ולא במיתה כדפרישית לעיל והא דאמר ונקה המכה מגלות הא לא הלך על משענתו
אע"פ ששהה הרבה חייב גלות איכא למימר כגון דליכא בלבנו דרוח כגון ציתא דשישא ולא פירכס כלל:

לקולא